Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 105 083 van 14 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 december 2012 van de gemachtigde voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, alsook van de beslissing van 10 december 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 19 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekster op 10 juni 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 4 december 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster werd hiervan in kennis gesteld op 10 december 2012. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"*Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tol verblijf die op datum van 10,06.2009 werd Ingediend door :*
D.S.
nationaliteit: Turkije
(…)
in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1080 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:
De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk vla de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud In het buitenland.
De bewering dat betrokkene religieus getrouwd zou zijn met de heer M.K. met wie zij zou samenwonen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. De heer M zijn regularisatieaanvraag werd tevens negatief afgesloten en de verplichting om het grondgebied te verlaten geldt dus voor hun beide.
Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene onmogelijk kan worden aanzien als een gevaar voor de openbare orde en/of nationale veiligheid en dat zij gedurende haar verblijf nooit in aanraking zou zijn gekomen met de politionele en/of gerechtelijke overheden: dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.
Betrokkene haalt aan dat zij op dit ogenblik niet zou kunnen terugkeren naar Turkije. Dit element kan echter niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden daar betrokkene niet specifieert waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar Turkije,
Het overige element nl. dat betrokkene werkbereid zou zijn heeft betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de Integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art, 9.2 van de wet van 15,12.1980.
Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

1.3. Op 10 december 2012 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Verzoekster wordt hiervan op dezelfde dag in kennis gesteld.
Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"*In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, E. W. Attaché,*
wordt aan
de genaamde D.S. (….) die de Turkse nationaliteit heeft,
het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.
Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.
artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

REDEN VAN DE BESLISSING :
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.
Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België. Betrokkene is aangekomen op het Schengengrondgebied op 22/11/2008 met een visum type C. Zij heeft zich echter nooit persoonlijk aangemeld bij de Belgische bevoegde diensten om haar aanwezigheid te melden. Bovendien is ze ook niet vertrokken vóór het vervallen van haar toestemming. Zij respecteert de reglementeringen niet.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden : Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.
Betrokkene diende op 10/06/2009 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard 04/12/2012.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;
Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Turkije.
In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede (id, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat:
X voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
□ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :
Er bestaat een risico op onderduiken. Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België. Betrokkene is aangekomen op Schengengrondgebied op 22/11/2008 met een visum type C. Zij heeft zich echter nooit persoonlijk aangemeld bij de Belgische bevoegde diensten om haar aanwezigheid te melden."

Op 20 januari 2013 werd verzoekster gerepatrieerd naar haar land van herkomst, Turkije.

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd bij schrijven van 11 januari 2013 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De verwerende partij heeft geen nota ingediend en geen administratief dossier.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen. (RvS 18 december 2012, nr. 222.810)

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 20 januari 2013 werd gerepatrieerd naar Turkije. Ter terechtzitting betwist de raadsvrouw van verzoekster dit niet.

3.2. De Raad dient op te merken dat het belang van verzoekster bij haar aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet erin bestaat haar verblijf in het Rijk een legaal karakter te verlenen (cf. RvS 25 mei 2005, nr. 144.961). Aangezien verzoekster niet meer op het grondgebied van het Rijk verblijft, kan zij geen voordeel meer halen uit het door haar ingestelde beroep. Een aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend wordt op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet veronderstelt ook het bestaan van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst wordt ingediend. Wanneer de aanvraagster zich nadien in het land van herkomst bevindt, *quod in casu*, zijn er per definitie geen buitengewone omstandigheden meer op grond waarvan zij niet naar het land van herkomst kan terugkeren om er haar aanvraag in te dienen (*cf*. RvS 13 maart 2009, nr. 180.989).

De Raad dient te concluderen dat verzoekster derhalve thans het wettelijk vereiste actueel belang ontbeert bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.
De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg onontvankelijk voor zover het gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.3. Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing, merkt de Raad op dat het gegeven dat deze bestreden beslissing werd uitgevoerd, niet betekent dat de bestreden beslissing daarom uit het rechtsverkeer is verdwenen.
Voorts merkt de Raad op dat het belang dat verzoekster heeft om op te komen tegen een bevel om het grondgebied te verlaten evenwel niet altijd verloren gaat enkel door de tenuitvoerlegging ervan. Er mag immers geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (*cf*. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (*cf*. RvS 13 december 2011, nr. 216.837). De

Raad stelt vast dat verzoekster *in casu* een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert waarbij verzoekster betoogt dat ze in België een privéleven en een gezinsleven heeft, met name met de heer K. met wie zij een religieus huwelijk afsloot.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat zij op het Belgische grondgebied verbleef zonder houder te zijn van de krachtens artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. De gemachtigde vermocht dus op basis van artikel 7, 1° van de vreemdelingenwet te besluiten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Voorts merkt de Raad ter terechtzitting op dat dhr. K, met wie verzoekster een religieus huwelijk afsloot, op 18 maart 2013 naar Turkije werd gerepatrieerd en dit nadat zijn beroep tegen de beslissing van de gemachtigde waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt alsook het beroep tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met oog op verwijdering door de Raad werden verworpen bij arrest nummers 91.552 en 99.051.

Nu zowel verzoekster als dhr. K zich in Turkije bevinden, en in het verzoekschrift het bestaan en de omvang van verzoeksters betoogde privéleven in België niet wordt verduidelijkt zoals blijkt uit de bespreking in onderstaande punt 4.5., vraagt de Raad aan de raadsvrouw van verzoekster het belang bij de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM te toe te lichten. Te dezen geeft de raadsvrouw van verzoekster op de terechtzitting aan zich te schikken naar de wijsheid van de Raad voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Aangezien de raadsvrouw van verzoeker in gebreke blijft om enige en verdere concrete toelichting te geven die duidelijk maakt waarin het belang van verzoekster inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM nog zou bestaan, dient de Raad derhalve dan ook te besluiten dat de verzoekster in het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM alsook van de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als zodanig geen blijk meer geeft van het rechtens vereiste belang voor de vernietiging van de tweede bestreden beslissing (RvS 18 december 2012, nr. 222.810). De middelen van het beroep inzoverre zij gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten zijn, bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk.

3.4. Verder dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing ook een inreisverbod bevat, waarvan de verstrekkende gevolgen blijven voortduren ook al werd het bevel om het grondgebied te verlaten uitgevoerd. In dit verband verduidelijkt de raadsvrouw van verzoekster dat het inreisverbod disproportioneel is en dat verzoekster heeft geprobeerd om haar verblijfssituatie te regulariseren. De Raad aanvaardt dat verzoekster belang heeft om op te komen tegen het inreisverbod.

In dit verband wijst de Raad er nog op dat bestreden beslissing één beslissing is, die weliswaar verschillende componenten bevat, maar zij is in rechte één en ondeelbaar, zodat zowel de component inzake het bevel om het grondgebied te verlaten als het component inzake het inreisverbod er in rechte niet kan van worden afgesplitst (*cf*. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Indien een middel dat gericht is tegen het inreisverbod of tegen het bevel om het grondgebied te verlaten gegrond is, dient de bestreden beslissing derhalve in haar geheel vernietigd te worden.

Derhalve noodzaakt het voorgaande een onderzoek van elke kritiek betreffende het inreisverbod.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing en het gericht is tegen het inreisverbod

4.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 8 van Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).
Het middel wordt als volgt toegelicht:

"*Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.*
Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.
Artikel 74/1 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers:

"§ 1. De duur van hef inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.
De beslissing tof verwijdering gaaf gepaard met een inreisverbod van maximum drie /aar in volgende gevallen ;
1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."
De bestreden beslissing motiveert het inreisverbod als volgt:
"In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, gaaf de beslissing tof verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie /aar omdat:
1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
Het is vooreerst totaal onduidelijk waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.
Men kan onmogelijk stellen dat een inreisverbod wordt afhankelijk gesteld van de goede wil van de Dienst Vreemdelingenzaken om al dan niet een termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.
Uit bestreden beslissingen blijkt ook niet waarom deze termijn niet werd toegekend waardoor verzoekster in de onmogelijkheid is om de bestreden beslissingen te verstaan.
Dit vormt een schending van de formele motiveringsplicht zoals ven/at in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.
Bovendien heeft verzoekster in het verleden nog nooit het voorwerp uitgemaakt van enige verwijderingsbeslissing, het gaat om het eerste bevel dat ooit aan verzoekster werd betekend.
Er dient dan ook te worden besloten dat er aan verzoekster geen inreisverbod kon worden gegeven nu ze niet onder de wettelijke toepassingsvoorwaarden valt.
Ondergeschikt, indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat er wet aan verzoekster een inreisverbod kon worden betekent, wenst verzoekster te onderstrepen hoewel de wetgever heeft bepaald dat een inreisverbod kan gegeven worden, er rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden.
Dit is in casu niet gebeurd.
Artikel 74/1 1 Vreemdelingenwet gaat immers voort:
"§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, §
2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.
De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen of omwille van humanitaire redenen.
§ 3. Hef inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tof het inreisverbod wordt betekend.
Hef inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9fer, 48/3 en 48/4."
De bestreden beslissingen zijn dus absoluut niet individueel gemotiveerd, integendeel.
Het is duidelijk dat geen rekening werd gehouden met de individuele situatie van verzoekster, met name dat zij al sinds november 2008 op ononderbroken wijze in België verblijft.
De bestreden beslissing verwijst in de motivering immers enkel naar de toepasselijke wetgeving maar houdt geenszins met de individuele situatie van verzoekster.
Het inreisverbod van drie jaren is volledig disproportioneel en houdt geenszins rekening met het verblijf van verzoekster gedurende 4 jaar op het Belgisch grondgebied.
Zodoende houdt de bestreden beslissing bij het nemen van het inreisverbod geen rekening met de individuele omstandigheden, betreffende artikel 8 EVRM, die eigen zijn aan verzoekster.
Op deze wijze schendt de bestreden beslissing artikel 74/1 1 Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht ven/at in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM."

4.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

4.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In uitvoering van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet gaat het onderhavige bevel tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:
"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.
De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.
§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.
Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Artikel 74/14, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:
"*De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten*."

Artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:
"*Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:*
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
(…)
In dit gevel bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

4.4. Verzoekster betoogt dat het totaal onduidelijk is waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.
In casu stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde een inreisverbod van drie jaar oplegt omdat voor het vrijwillig vertrek geen uitvoeringstermijn is toegestaan in toepassing van de artikelen 74/11, §1, 1° en 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. Vervolgens motiveert de gemachtigde dat: "*In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat:*
X voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
□ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :
Er bestaat een risico op onderduiken. Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België. Betrokkene is aangekomen op Schengengrondgebied op 22/11/2008 met een visum type C. Zij heeft zich echter nooit persoonlijk aangemeld bij de Belgische bevoegde diensten om haar aanwezigheid te melden.".

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist noch weerlegt dat zij geen officiële verblijfplaats heeft in België. Voorts betwist noch weerlegt verzoekster dat zij op 22 november 2008 is aangekomen met een visum type C maar dat zich echter nooit persoonlijk heeft aangemeld bij de Belgische bevoegde

diensten om haar aanwezigheid kenbaar te maken. Het gegeven dat verzoekster in juni 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster zich na haar binnenkomst op het Belgische grondgebied niet heeft aangemeld bij de Belgische bevoegde diensten om haar aanwezigheid te melden zoals vereist is door artikel 5 van de Vreemdelingenwet. Dat verzoekster later heeft getracht om haar onregelmatig verblijf te regulariseren, wat door de gemachtigde is afgewezen, verschoont verzoekster niet van haar initiële plicht om haar aanwezigheid te melden eens zij het Belgische grondgebied had betreden.

Gelet op de vaststellingen dat verzoekster geen officieel adres heeft en gelet op de vaststelling dat verzoekster haar aanwezigheid niet heeft gemeld na binnenkomst op het Belgische grondgebied, komt het de Raad niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor van de gemachtigde om te stellen dat er ten aanzien van de verzoekster een risico op onderduiken bestaat. Het gegeven dat verzoekster in het verleden nooit eerder het voorwerp heeft uitgemaakt van enige verwijderingsbeslissing doet hier geen afbreuk aan, nu op goede gronden werd vastgesteld dat een risico op onderduiken bestaat.

Het vaststellen van een risico tot onderduiken is grond voor het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek en het opleggen van een inreisverbod. Verzoekster kan niet dienstig betogen dat er haar geen inreisverbod kon worden gegeven omdat ze niet onder de wettelijke toepassingsvoorwaarden zou vallen, *quod non in casu*.

4.5. Verzoekster betoogt verder dat bij het opleggen van het inreisverbod er geen rekening werd gehouden met haar individuele situatie, met name met het gegeven dat zij als sinds november 2008 op ononderbroken wijze in België verblijft.
Doordat het inreisverbod gedurende drie jaar geldt is dit volgens verzoekster volledig disproportioneel met het verblijf van verzoekster gedurende 4 jaar op het Belgische grondgebied.

Uit punt 4.4. blijkt dat de gemachtigde op goede gronden kon oordelen dat er in hoofde van verzoekster *"er een risico op onderduiken [bestaat]"*, waardoor aan de verzoekster geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten en haar een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

De Raad benadrukt dat het 4-jarige verblijf van verzoekster op het Belgische grondgebied op onregelmatige wijze plaats vond. Verzoekster kan niet dienstig betogen dat de gemachtigde met dit onregelmatig verblijf op zich rekening had dienen te houden.
In de mate dat verzoekster dit 4 jaar lang durend verblijf verbindt met een schending van artikel 8 van het EVRM, leidt de Raad af dat verzoekster verwijst naar een privéleven dat tijdens dit 4-jarig verblijf zou zijn ontstaan en uitgebouwd.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1*. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Ten dezen dient de Raad vast te stellen dat verzoekster door louter te verwijzen naar haar 4 jaar lang durend onregelmatig verblijf in België, op geen enkele concrete wijze verwijst naar het eventueel bestaan van een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die het privéleven uitmaken van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, *Slivenko v. Letland*, par. 95-96). Nu de verzoekster geen enkel concreet bewijs voorlegt omtrent het bestaan en de omvang van het betoogde privéleven, toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde bij het nemen van de tweede bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden eigen aan verzoekster.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat naast het gegeven dat verzoekster in gebreke blijft om het bestaan en de omvang van het betoogde privéleven aannemelijk te maken, verzoekster eveneens in gebreke blijft om aan te tonen dat er onoverkomelijke hinderpalen bestaan die de verderzetting van haar betoogde privéleven in Turkije verhinderen. Verzoekster toont derhalve door haar summier betoog niet aan dat een disproportionele belangenafweging heeft plaats gehad.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet noch van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is niet gegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring voor wat betreft de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,	wnd. voorzitter,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
M. DENYS	M. MAES